

Öldükten sonra dirileceksek neden ölüyoruz?

Öldükten sonra dirileceksek neden ölüyoruz?

1- Malik Olan Tasarruf Eder

Bu soruya verilecek en temel cevap şudur: Allah böyle dilemiştir.

Çünkü O Malik'tir. Hayatı veren de O'dur, alan da O'dur. Varlık bizim mülkümüz değil, O'nun ihsanıdır. Biz sahip değiliz; emanetçiyiz. Sahip olan mülkünde istediği gibi tasarruf eder.

Hayat bize ait bir hak değil, verilmiş bir nimettir. Ölüm ise o nimetin geri alınmasıdır. İtiraz ancak mülk iddiasıyla olur. Oysa mülk bizim değildir.

2- İmtihan Bitmeden Netice Olmaz

“Öldükten sonra dirileceksek neden ölüyoruz?” sorusu, aslında imtihanın mahiyetini tam kavrayamamaktan doğar. Çünkü diriliş varsa ölüm gereksiz zannedilir. **Hâlbuki tam tersine, dirilişin anlamlı olabilmesi için ölüm zorunludur.**

Şimdi düşünelim: Bu dünyada hiç ölüm olmasaydı... Tarihin başından beri yaşamış herkes hâlâ hayatta. Firavun yaşıyor. Nemrut yaşıyor. Hitler yaşıyor. Zalimler yaşıyor. Mazlumlar da yaşıyor. Zalim zulmüne devam ediyor. Mazlum acısını taşımaya devam ediyor.

Hesap kapanmıyor. Dosya kapanmıyor. Hiçbir şey bitmiyor. **Bu durumda adalet nasıl tecelli edecek?** Eğer ölüm yoksa, imtihan bitmez. İmtihan bitmezse hüküm verilmez. Hüküm verilmezse adalet gerçekleşmez.

Bu mümkün mü? İmtihan demek, sonucu henüz açıklanmamış bir süreç demektir. Netice demek, hükmün kesinleşmesi demektir.

Eğer ölüm olmasaydı: Zalim ebediyen zulmetmeye devam ederdi. Mazlum ebediyen ezilmeye devam ederdi. Hesap hiç kapanmazdı. Perde hiç inmezdi. Bu durumda imtihan sonsuz olurdu. Sonsuz imtihanın ise sonucu olmaz.

Bir öğretmen düşün: Sınav yapıyor ama hiç bitirmiyor. Hem not veriyor hem sınav sürüyor. Bu çelişkidir. Ölüm işte bu çelişkiyi ortadan kaldırır. **Ölüm, imtihan sahnesinin kapanmasıdır. Diriliş, hükmün açıklanmasıdır.**

3- Ölüm olmasa imtihan olmaz

Düşün: Bu dünyada hem imtihan sürüyor hem herkes karşılığını anında alıyor. Birisi zulmetti anında cezalandırıldı. Birisi iyilik yaptı anında ödüllendirildi. Bu durumda özgürlük kalır mı? İmtihan kalır mı? Demek ki: İmtihanın sahnesi ayrı, Neticenin sahnesi ayrı olmalıdır. Ölüm bu

iki sahneyi ayırır.

Eğer ölüm olmasaydı, dünya hem tarla hem hasat yeri olurdu. Hem çalışma alanı hem ücret dağıtım merkezi olurdu. Bu iki hal aynı anda gerçekleşmez. Ölüm bu yüzden vardır: İmtihan ile neticeyi ayırmak için. Özetle: Ölüm dirilişe zıt değildir. Dirilişin anlamlı olabilmesi için gereklidir.

İmtihan bitmeden sonuç açıklanmaz. Ölüm, imtihanın bitiş çizgisidir. Ahiret ise sonuçların ilanıdır. Anne karnındaki bebek için anne rahmi bütün dünyadır. Süre dolunca rahimden çıkar.

Bebek “Madem yaşayacağım, neden bu ortamdan çıkarılıyorum?” diyemez. Çünkü o ortam geçicidir. Rahimden çıkmak ölüm değil, daha geniş bir hayata doğuştur. Dünya da ahiret karşısında bir rahim gibidir. Bitiş değil başlangıçtır.

4- Diriliş İçin Ölüm Gerekir

Düşün: Ölüm yok ama yaşlanma var. Hastalık var. Acı var. Yorgunluk var. Ama çıkış yok. Bu rahmet mi olur, azap mı? Ölüm bazen bir kurtuluş kapısıdır. Ebedî dünya şartlarında yaşlanmış bedenle sonsuz kalmak rahmet olmaz.

Eğer insan fanî bir bedenle sonsuza kadar bu dünyada kalacak olsaydı, yaşlanma ve ızdırap da sonsuzlaşır. Bu rahmet değil, kesintisiz bir azap olurdu. Ölüm bazen yokluk değil, bir kurtuluş kapısıdır. Dünya şartlarına göre yaratılmış yıpranmış bir bedenle ebedî kalmak merhamet değildir.

Demek ki ölüm, hayatın inkârı değil; fanî yapının sona ermesi ve başka bir hayata geçiş için açılan bir kapıdır. **Ölüm dirilişe zıt değildir. Dirilişin anlamlı olabilmesi için gereklidir.**

5- Ölüm Bir Dönüşümdür

Bu beden dünya şartlarına göredir. Ahiret ise başka bir mahiyet ister. Balık suda yaşar. Karada yaşayamaz. İnsan bedeni de fanîdir; ebedî hayata uygun değildir. Ölüm, beden değişimidir. Diriliş, başka bir yaratılışla olacaktır. Yani ölüm gereksiz değil; dönüşüm için zorunludur.

6- Ölüm Hayatın Tamamlayıcısıdır

Hem Rabbimiz **Câmiü'l-Ezdâd**'dir; zıtları bir arada yaratır ve hikmetle dengeler. Gece-gündüz, hayat-ölüm, sıcak-soğuk, iman-küfür... Bu dünya zıtlarla anlam kazanır.

Hayat varsa ölüm de olmalıdır. Çünkü zıddı olmayan şey bilinmez. Sürekli gündüz olsaydı “gündüz” kavramı olmazdı. Hiç karanlık görmeyen biri ışığın kıymetini anlayamazdı. Aynı şekilde hiç ölüm olmasa hayatın değeri de anlaşılmazdı.

Ölüm, hayatın zıddı değil; tamamlayıcısıdır. Hayat başlangıçtır. Ölüm geçiştir. Diriliş ise

kemâldir. Zıtlar çatışmak için değil, anlam üretmek için vardır. Hayatın içindeki fanilik hissi, insana ebediyet arzusunu tattırır. Ölüm olmasa insan dünyaya kök salar, ebedîlik arayışı sönük kalırdı.

7- İmtihanın Ciddiyeti

Eğer insan hiç ölmeyecek olsaydı, dünya sonsuz bir konfor alanına dönüşürdü. “Nasıl olsa zaman var” düşüncesi, sorumluluk duygusunu gevşetirdi. Günahın hesabı ertelenir, iyilik sürekli sonraya bırakılırdı.

Fanilik hissi insanı uyandırır. Ölüm, zamanın sınırlı olduğunu hatırlatır ve insanı ciddileştirir. “Bir gün bitecek” gerçeği, tercihlere ağırlık kazandırır. Süre sınırı olmayan bir imtihan ciddiyet taşımaz. **Ölüm, imtihanı gerçek kılar.**

8- Sonsuzluk Arzusu

“Öldükten sonra dirileceksek neden ölüyoruz?” Çünkü insanın içinde ebediyet arzusu vardır; fakat bu arzu dünyada karşılanmaz.

İnsan her şeye sahip olsa bile içinde bir eksiklik kalır. Gençlik yetmez. Servet yetmez. Şöhret yetmez. Kalp hep daha fazlasını ister. Bu “daha fazla” aslında sonsuzluktur.

Ölüm insana şunu söyler: **“Bu dünya sana yetmiyor. Sana dar.”**

Eğer ölüm olmasaydı insan dünyayı ebedî sanırdı. Toprağa kök salar, fanî olanı mutlaklaştırırdı. Sonsuzluk arzusunu burada tüketmeye çalışır, ebedî olanı unuturdu. Kalp bu dünyaya bağlanır, ruh ağırlaşır.

Fanilik, ebediyeti aratır. Sınırlılık, sonsuzluğu düşündürür. İnsanın içinde sonsuzluk isteği varsa ama dünya sınırlıysa, bu arzu bu dünyaya ait değildir. Geçici bir varlığa sonsuzluk arzusu konulmuşsa, bu arzu daha büyük bir hayata işaret eder. Demek ki ölüm gereksiz değildir. Ölüm, insanı faniliğiyle yüzleştirir ki ebediyeti aramaya başlasın. Ölüm, yokluk değil; yön değiştirmedir.

Eğer diriliş olacaksa, ölüm niçin var? Çünkü ölüm, kalbi dünyadan çözer ve asıl vatanına yöneltir. Diriliş umudu, ölüm gerçeğiyle anlam kazanır. Ölüm olmasa, ebediyet arzusu körelirdi. Ölüm bu yüzden vardır: Sonsuzluk isteğinin bu dünyada değil, başka bir hayatta karşılanacağını göstermek için.